

CHUYỆN VỀ BA NGƯỜI ƠN TỪ KHÔNG AI CẢ ĐẾN MỘT AI ĐÓ

Lê Thanh Thảo

Khoa Ngoại ngữ

Chắc có lẽ trong cuộc đời mỗi người chúng ta, ai cũng có cho mình những người ơn. Đôi lúc, những người đó là thành viên yêu quý trong gia đình. Đôi lúc, những người đó là bạn bè thân thiết. Đôi lúc, những người đó là người anh, người em cùng chia ngọt sẻ bùi. Với tôi, đã có ba người Thầy/Cô xuất hiện và thay đổi tất cả cuộc đời tưởng chừng toàn bóng tối bao phủ của tôi. Trong bài viết này, tôi xin chia sẻ câu chuyện của mình cùng với ba người họ cũng như một cách tri ân cho những gì họ đã mang đến cho cuộc đời tôi.

Tôi từng sống trong vũng bùn của thất bại. Có đôi lúc, tôi cũng không định nghĩa rõ ràng bản thân mình và lý tưởng sống của mình. Tôi gần như vô định trong suốt một khoảng thời gian dài. Cuộc sống đó kéo dài đến năm 2018, khi ấy tôi 24 tuổi. Ở một cái tuổi mà đáng lý một người đàn ông có cho mình những ước mơ và hoài bão thì tôi lại chỉ nghĩ đến những điều tiêu cực. Tuy nhiên, vào lúc tôi tưởng như mọi thứ thật tăm tối, tôi lại có cho mình quyết định gần như sáng suốt nhất đời mình: Học cao học tại trường Đại học Cần Thơ. Tại đây, tôi đã gặp ba người họ - những người ơn đã khai sáng cuộc đời tối tăm đang bủa vây ấy.

Người thứ nhất: Cô M.

Cô M. là người có cá tính mạnh, quyết đoán, nhưng cũng đôi khi rất tình cảm. Ngày đầu tiên tôi gặp Cô, tôi chỉ ước rằng mình gặp được Cô sớm hơn. Đơn giản là vì Cô mang đến cho tôi động lực để theo đuổi ước mơ của mình - trở thành một giáo viên giỏi. Ước mơ ấy được gieo mầm từ khi tôi còn rất nhỏ,

nhưng dần cuộc đời phủ lấp và tôi cứ ngỡ như ước mơ ấy sẽ không bao giờ thành hiện thực. Tôi vẫn nhớ rõ cái ngày mà tôi xin phép Cô để xin được làm luận văn dưới sự hướng dẫn của Cô. Hằng in trong trí nhớ tôi là ánh mắt hiền từ của Cô pha chút nghi hoặc về chàng trai trẻ thiếu sự trưởng thành. Tôi biết vào lúc ấy mình đã phần nào làm khó Cô khi vẫn chưa chứng minh được năng lực của mình trước khi nhờ sự trợ giúp của Cô. Tuy nhiên, sự chuyên nghiệp của một giảng viên có tài và đức hội tụ được thể hiện một cách đáng ngưỡng mộ. Cô khẽ cười và nói với tôi: “Được em!” Tuy chỉ có hai từ “Được” và “Em”, tôi dường như nghẹn ngào do hổ thẹn vì sự yếu kém và thiếu tinh tế của mình. Ngày hôm ấy, tôi về nhà và nhắn tin cho Cô chỉ một câu: “Em sẽ cố gắng không làm Cô thất vọng.” Giây phút ấy, tôi hứa với lòng dù thế nào cũng phải làm cho Cô tự hào về mình. Trong suốt thời gian làm luận văn, tôi đã được học thêm nữa về sự ân cần, tận tụy của Cô - của một giảng viên. Một lần nữa, ước mơ từ bé lại trỗi dậy.

Người thứ hai: Thầy Q.

Khác với Cô M., Thầy Q. là người cực kỳ vui tính, đến nỗi tôi cũng không biết Thầy lấy năng lượng từ đâu để nụ cười luôn nở trên môi. Tuy nhiên, bên cạnh nụ cười tươi ấy, Thầy lại là người vô cùng tinh tế với khả năng phản biện trên cả tuyệt vời. Trong khi Cô M. là người thấp sáng ước mơ trở thành giáo viên của tôi, nhưng người cho tôi cơ hội để trải nghiệm cảm giác làm giáo viên là do Thầy Q. ban tặng. Ngày tôi vẫn còn là một học viên cao học, thiếu kinh nghiệm và yếu về kiến thức, Thầy vẫn sẵn lòng cứu mang và đưa tôi đến bục giảng với vai trò một người dạy học. Có một lần, Thầy bất chợt gặp và hỏi tôi một câu, mãi tới bây giờ tôi vẫn chưa một giây quên đi câu hỏi đó. Thầy hỏi: “Em định nghĩa bản thân mình như thế nào với một từ?” Câu hỏi tựa như một cao nhân đến để chỉ dạy cho một kẻ trần tục, chưa hiểu rõ sự đời. Bản thân chưa bao giờ giao tiếp với chính mình, tôi gần như bất động trong một khoảng thời gian sau câu hỏi của Thầy. Tôi âm ừ trả lời: “Dạ, từ “Hiếu” thưa Thầy.”

Thầy chỉ cười nhẹ nhàng và hỏi tiếp: “Tại sao lại là từ đó em nhỉ?” - Tôi đáp: “Dạ, vì em là một đứa “Hiếu thảo”, “Hiếu chiến”, và “Hiếu thắng” ạ.” Đến tận ngày hôm nay, cuộc trò chuyện ngày hôm đó vẫn rõ như in trong tâm trí tôi. Một cuộc trò chuyện mà tôi nhận ra xung quanh mình thật quá nhiều người quá đỗi phi thường. Tôi cũng muốn mình trở thành một người thật phi thường.

Người thứ ba: Thầy L.

Cô M. ân cần, Thầy Q. tinh tế; trong khi đó, Thầy L. là một người vô cùng uyên bác - như một hình tượng mà không bao giờ bạn có thể với tới được. Đó chính xác là những gì mà tôi nghĩ về Thầy ngay từ giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy Thầy. Đứng cạnh Thầy, tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Trong tiềm thức của tôi, Thầy luôn có một tiêu chuẩn rất cao đối với người học của mình. Do đó, có lẽ ấn tượng đầu tiên của Thầy về tôi là rất xấu vì lúc đấy tôi lắt cật, lơ ngơ, và thiếu chín chắn. Tuy nhiên, không hiểu sao việc ấy lại mang đến cho tôi nhiều động lực để tiến về phía trước như thế. Vào cái ngày bảo vệ luận văn định mệnh, Thầy là chủ tịch hội đồng phiên báo cáo của tôi. Sau khi báo cáo xong, Thầy tiến về phía tôi với nụ cười tươi và ánh nhìn khó hiểu. Thầy vỗ nhẹ vào vai tôi và nói với những thành viên hội đồng và khán giả dự khán buổi bảo vệ rằng: “Em ấy là người nỗ lực nhất trong những người nỗ lực. Em ấy đã tiến bộ một cách đáng ghi nhận đối với sự quan sát của tôi...” Chắc có lẽ, đối với nhiều người, câu nói trên chỉ như một lời khích lệ, nhưng với tôi, nó còn hơn gấp nhiều lần. Nó là lời đáp cho những cố gắng không biết mệt mỏi của tôi trong suốt hai năm học cao học, những hôm thức thâu đêm suốt sáng, những giọt nước mắt nghẹn ngào khi tủi thân, những nụ cười đau đớn khi thất vọng với chính mình. Sau cùng, tôi lại có thể hiên ngang, tự hào về chính bản thân mình. Nước mắt lúc ấy chỉ vô thức trào ra.

“À, hóa ra vai trò của một người giáo là như thế!” Đó chính xác là những tôi nghĩ sau khi gặp ba người ơn của cuộc đời mình. Tôi từ không ai cả, trở thành một giảng viên tại một trường đại học danh giá bậc nhất của cả nước. Tôi

từ không ai cả, nay đã có ước mơ để trở thành một giáo viên của các thế hệ tiếp theo. Tôi từ không ai cả, trở thành ai đó! Nếu không có họ, chắc có lẽ kỷ niệm sẽ chỉ toàn là những cơn ác mộng kéo dài. Nếu không có họ, chắc có lẽ đã không có tôi như ngày hôm nay. Kỷ niệm tôi gắn liền với người ơn của tôi!

“Cảm ơn Thầy/Cô. Mọi người chính là kỷ niệm của em tại Đại học Cần Thơ ạ!”